

Michiel was als een broer voor me

Jordi Jansen (27) woont samen met zijn vriendin en vermoedt dat Michiel nog steeds een fanatiek visser is. Hij denkt nog vaak aan zijn jeugdvriend Michiel. Als baby lagen ze als beste vriendjes al naast elkaar in de wieg en in de jaren die volgden, waren ze onafscheidelijk. Ze deden alles samen, knikkeren, hutten bouwen, en later gamen.

Jordi: 'We verschilden veel, maar daar lag juist onze kracht. Michiel was rustig, terwijl ik wat meer temperament had. Hij ging mee als ik een voetbalwedstrijd had en ik zat naast hem op een krukje langs de sloot als hij ging vissen. Op mijn tiende verhuisde ik naar Leiderdorp en niet veel later vertrok Michiel met zijn ouders naar Zaltbommel. In het begin vond ik dat moeilijk, ik was mijn maatje kwijt en miste onze

slaapfeestjes en ons avontuur. De veiligheid die hij bood was ineens verdwenen.

Hoewel we elkaar tijdens de zomervakantie opzochten, namen die bezoeken af. Zes jaar geleden heb ik hem nog eens opgezocht, maar sindsdien heb ik hem niet meer gezien. Van mijn moeder hoorde ik dat Michiel vader is geworden. Een goede reden om hem een kaartje te sturen en natuurlijk ben ik benieuwd naar hem.

Waarschijnlijk is hij nog steeds de Michiel die ik van vroeger ken.'

Ik hoop vooral dat ze gelukkig is

Kathy Boomstra (34) woont samen, heeft twee kinderen en zoekt herinneringen aan de stoere Lucy. Wat was Kathy blij toen ze uit het rustige vergrijsde Amsterdamse buurtje naar een kinderrijke straat verhuisde, en Lucy ontmoette. Een stoer meisje dat net als Kathy sportief was aangelegd en niet terugdeinsde om de boom in te klimmen of te roeien in het bootje op het water waaraan zij woonden. Toen ze op haar vijftiende naar Friesland verhuisde, hielden ze contact per telefoon en brief. Bovendien zochten ze elkaar in de zomervakanties op.

Kathy: 'Op mijn achttiende is het contact met Lucy verwaterd. We kregen andere interesses. Zo kozen we allebei een andere studie en

kregen we verschillende vriendengroepen. De drempel om weer contact op te nemen werd alleen maar hoger.

Vijf jaar geleden nodigde ze mij uit voor haar bruiloft. Ik was blij verrast en vond het leuk om haar na al die tijd weer te zien. Mijn jeugdvriendinnetje was een volwassen vrouw geworden, ik besepte dat we ineens tien jaar verder waren, hoe snel het leven gaat. We spraken af om contact te houden, maar het is er niet van gekomen. Toch denk ik regelmatig aan haar. Ik vind dat het nu aan mij is om iets te laten horen en hoop dat we onze vriendschap via dit kaartje weer kunnen oppakken. Lucy en ik waren op haar bruiloft gelijktijdig zwanger, dus ik ben benieuwd hoe het moederschap haar bevalt en of ze nog meer kinderen heeft gekregen. Maar ik hoop vooral dat ze gelukkig is.'

Camels zonder filter, lokken als Farah Fawcett

Herminia Polak (46) woont samen met haar man en drie kinderen en is benieuwd of haar Spaanse vriendin nog zo mooi is. De Spaanse Montse Sitjar Chacartegui, hoe zou het met haar gaan? Herminia ontmoette haar in 1983 tijdens een zomercursus Engels in Cambridge. Ze zaten slechts een maand lang in hetzelfde gastgezin, 'the Gravelingfamily', maar beleefden een intense vriendschap, dertig dagen lang.

'Ze was twee jaar jonger dan ik en rookte als dertienjarige zware Camels zonder filter. Daar was ik van ondersteboven, ik was vijftien maar niet zo bijdehand als zij. Ik vond haar mooi met haar donkere ogen en rood gelakte nagels. En haar kapsel was geweldig met haar in stijl geföhnde lokken zoals Farah Fawcett. Ze was stoer en wereldwijs, haar

uitbundige karakter trok mij aan in haar, zo zou ik ook best willen zijn, dacht ik vaak, ze durfde zoveel meer. Zij vond mijn gebreide truien geweldig en droeg tot mijn verbazing het liefst mijn zelf genaaide rokken, waar mijn vriendinnen in Nederland hun twijfels over hadden. Eenmaal terug zijn we een tijdje penvriendinnen geweest, stuurden we elkaar kaartjes en brieven. Ik zou haar graag een kaart sturen want ik ben zó benieuwd naar haar. Woont ze nog op Mallorca en zou ze nog weten wie ik ben? Ik ben benieuwd hoe het haar is vergaan, of ze getrouwd is en gelukkig, en of ze nog steeds die knappe broer heeft waar ik heimelijk verliefd op was.'

Aan de andere kant van de wereld

Charlotte Robert (24) leert de vrolijke Josha op de middelbare school kennen en is benieuwd naar haar nieuwe leven in Australië. Eigenlijk mogen ze elkaar niet zo maar toch als ze op een feestje in gesprek raken, wordt op die zomeravond de basis gelegd voor een intense vriendschap. Een paar jaar later vertrekt Josha op haar negentiende met haar rugzak naar Australië, en uitgerekend daar aan de andere kant van de wereld, wordt ze op slag verliefd. Ze trouwt een paar jaar later en emigreert naar Australië.

Charlotte: 'Die twee beleefden magie, daar kon niets tussen komen. Natuurlijk ben ik blij voor haar en gun ik haar alle geluk, maar Australië ligt niet naast de deur. Er zijn momenten dat ik haar erg mis. Als ik thuis

kom en behoefte heb aan een goed gesprek met een lekker glas wijn, of als ik langs 'ons' terras fiets waar we zo vaak zaten. Met Josha voel ik een zielsverwantschap. We hebben aan een woord genoeg, voor haar kan ik mij niet verstoppen, zij kent mij te goed.

Haar leven in Australië bevalt haar goed, ze geeft yogales en doet waar ze zin in heeft. De mensen schijnen zó relaxed en vriendelijk te zijn, volgens Josha zou het land ook iets voor mij zijn, maar toch blijf ik liever hier. Wel ben ik erg nieuwsgierig hoe ze woont, aan welke tafel ze eet en hoe ze haar baby troost, want ze is net moeder geworden. Dus spaar ik voor een vakantie om haar op te zoeken. Maar eerst stuur ik haar een kaartje wat ik

trouwens bijzonder vind, omdat ik beseft dat zij een week later datzelfde kaartje in haar handen vasthoudt. Op zo'n moment wordt onze vriendschap weer even tastbaar.'